

LEDDIS | We know
books
Victoria Constantinescu

CONACUL PRESIDIUM

SIONO
EDITURA
București, 2026

I

Cine-ar fi crezut că Paul Naghin ar îndrăzni să călătorească șase ore cu trenul? Tot drumul s-a abținut din rășputeri să nu vomite.

Răul de mișcare l-a ținut ostatic aproape toată viața în orașul natal. Însă nimeni niciodată nu-l găsea plictisit. În diminețile sale ritualice, își savura cafeaua la cea mai bună cafenea din oraș, iar restul zilei o petrecea la facultate. Seara, la teatru, așezat pe scaunul rezervat, își răsfața mintea. Se bucura de piesa jucată pe scenă, iar în zilele de odihnă era și mai fericit în compania celor trei prieteni ai săi. După spectacol se plimbau, molipsindu-i pe trecători cu râsetele lor, iar cu dezbateri aprinse își hrăneau mintea.

Din Iași până în Brăila nu închise un ochi. Spre deosebire de tovarășul său de cușetă, care în stația din Adjud urcase în tren, se întinse pe cele trei scaune neocupate și începu să sforăie. Pe la mijlocul drumului, o domniță încruntată apăru la ușa închisă, holbându-se la cel adormit. Nu stătu mult, însă suficient cât să-i fie observată rochia albastră, cu mâneci de dantelă și părul brunet, cărlionțat. *Dacă ar ști ea mirosul de aici, cu siguranță nu s-ar mai văita atât din cauza sforăitului.*

De ce tocmai eu? se întrebă după ce fata se

întoarce în cușeta sa. *De ce trebuia să mă pricopsesc cu un om al străzii? Îl măsură din cap până-n picioare, uitându-se la hainele sale rupte.*

Bietul de el, îl jeli dintr-odată, simțindu-i necazul ca pe-al său. A renunțat la viață, oare? Poate e săturat să lupte pentru resturile unei lumi deja împărțite. A mai rămas ceva nerevendicat pentru el? Concurează până și cu cei deghizați să fie el. Cei care cerșesc cu aurul în mână.

Timpul se târa ca melcul pe țărână. Când ultima oră se scurse, scoase un ziar din valiză. Începu, pentru a mia oară, să citească despre moartea ziaristei Amalia Vlahonț la conacul Presidium.

Ce mă așteaptă acolo? Neliniștit, își freca bărbia. Departe de ochii lumii, abandonat în singurătate, nimeni nu are stăpânire asupra pământului. Nici măcar Dumnezeu. Ce-a căutat tata să viziteze singurul loc din țară de care ești sfătuit să te ferești?

Se uita pe geam la câmpurile larg întinse. *Oare conacul ascunde suflete cu adevărat nebune sau doar oameni care folosesc nebunia ca etichetă de excentricitate? se întrebă mușcându-și buza. Ce fel de oameni pot locui acolo? Ce i-au făcut tatei? Nu-l pot adăuga pe lista de jertfe ale conacului până când nu-i văd mormântul cu ochii mei. Cum a fost în stare să-și riște viața pentru o bibliotecă, chiar pentru una atât de rară, ca cea de la conac? Știa oare că, odată ce calcă pragul Presidiumului, este ca și mort? Nu de mâna Diavolului, cum zic toți, ci de mâna celor care trăiesc încă acolo. Nu există pe lume o forță mai întunecată decât omul însuși. Leul ucide pentru că-i este foame. Omul ucide din exces.*

Naivitatea l-a băgat pe tata în pământ. Nu... Nu, oprește-te... N-am încă de unde ști dacă e mort sau viu.

Citi din nou știrea despre Amalia. *Poliția a renunțat de mult, se convinsese. Noroc de redactor. Fără insistențele lui, aceasta rămânea uitată, dispărută în iadul ăla.*

Dintr-odată, pieptul îi fu străpuns de un junghi ascuțit.

Nici măcar o scrisoare nu a avut decența să-mi trimită ăla de la conac. Nu pot lăsa dispariția tatălui meu nerezolvată. Oare-l voi mai găsi în viață? Mai bine întemnițat decât mort. Nu pot pleca de acolo fără răspuns, chiar dacă vreau să-l aflu într-o zi. Trebuie să-mi uit propria natură, trebuie să fiu acceptat de stăpân. Voi fi și fals, dacă este nevoie; îl voi linguși, dacă se va cere. Cristian Dorobanțu voi fi de acum încolo. Orice, ca să aflu adevărul și cât mai rapid, dacă vreau să scap cu viață de acolo.

Când trenul ajunse în gară, o zbughi de îndată afară. Spre ușurarea sa, bătea un vânt ce căra cu el o briză de aer rece. Osteneala i-o ștergea de pe trup, precum și mirosul de putred, îmbibat în piele. Inspiră aerul proaspăt adânc în piept.

Răcoarea primăverii timpurii îi intră pe sub haine, iar năvala de oameni aproape îl dădu jos de pe picioare. Își puse paltonul pe el, pălăria și, cu valiza în mână, se grăbi spre ieșirea din gară. Acolo, cu ochii pe trăsuri și mașini, o căută pe cea cu care trebuia să ajungă la conac, însă nici zare nu era de Opelul 1.2 Litri verde, promis de către Teodor Freiner. Cum încă nu avea motive de îngrijorare, se

așeză pe banca din fața gării, admirându-i pe cei norocoși să plece. Printre ei se număra și fata încruntată de adineauri. Un Ford A30 opri la cinci pași de el, iar șoferul, îmbrăcat elegant, coborî după bagaje. După ce le încarcă în portbagaj, domnița brunetă, cu părul mai aranjat ca înainte, urcă alături de o doamnă cu mult mai în vârstă decât ea.

O privea inconștient, nu doar pentru că era gingașă, dar și pentru că își odihnea ochii pe chipul ei frumos. Îl trezi din transă privirea ei severă, făcându-l conștient de impertinența sa. Mașina porni înainte să-și poată cere iertare din priviri. Se uita cum se îndepărta, lăsându-i în urmă senzația de revedere.

Ziua se pierdea încet după dealuri. Minutele începeau să se scurgă șiroaie. O jumătate de oră se făcu o oră, după care două, după care trei, iar când trecură patru nervii îi erau la pământ, la fel și răbdarea. *Ce mă fac?* se întreba fără oprire. Liniștea din gară îl agita și mai mult. Nisipul ridicat în aer de mașinile greoaie și copitele cailor se așezase de ceva timp.

Știa unde era, însă nu știa unde se află. Conacul Presidium era locul unde trebuia să ajungă, însă nu știa calea. Se căută prin buzunare, sperând să dea de câțiva bănuți pierduți, însă era exact cum se știa, falit, iar birjele de lângă gară parcă îi făceau în ciudă. Cinci, una după alta, așteptau trenul de la ora șapte, încărcat cu pasageri. Inima îi bătea să-i sară din piept, iar lacrimile abia le stăpânea. *Am fost oare mințit? Nu e de mirare.*

După alt sfert de oră, cu inima în dinți și convins

că a fost lăsat baltă, se apropie de prima trăsură, unde birjarul, mai veștejit de timp, dormea pe el.

– Domnule! i se adresă răspicat, sperând să-l trezească, însă fără noroc chiar și când încercă pentru a treia oară.

Din a doua trăsură se îți un bărbat mai vânjos.

– Nu-ți mai bate capul cu moșneagu’.

Cu mâna, îi făcu semn să se apropie de el și, cu o voce groasă, îl întrebă unde trebuia să ajungă. Nădăjditor, îi spuse de conac, însă acolo birjarul îl opri și, indignat, îl refuză, neascunzându-și disprețul. La fel se comportă al treilea, apoi al patrulea, iar când se apropie de-al cincilea era sigur că urma să doarmă în gară.

Trăsura îi era plină de rugină. Chiar dacă întunericul se lăsase peste oraș, încă putea vedea licheni pe roți și mucegaiul de pe tapițerie. Nu apucă să scoată o vorbă, că vocea din semiîntuneric îi porunci să urce. Un val de bucurie îl cuprinse, însă și teamă, la rândul ei. Cum nu avea de ales, urcă în trăsură.

Pietrișul de sub roți îi zguduia până și intestinele, iar porii de mucegai își făcură loc până-n măduva oaselor. Bătut de pereții birjei, plănuia evadarea din mâinile birjarului. Credea că nu mai ajunge la conac și că dinadins mergea încet. Acolo, bănuia Paul, de după colț, putea să-l omoare și nimeni nu ar ști. *Ar lăsa-o pe mama cu mintea mereu pe gânduri. Motive ar avea milioane, printre care să-mi fure banii, însă nu știe că ultimii lei de la mama i-am dat pe biletul de tren.*

Își încleștă mâna pe mânerul valizei atât de tare, încât furnicături mari simți în degete. Se uită la ceas.

Era pe drum de jumătate de oră. Din scrisoarea de la stăpânul conacului știa că mai mult de-atât drumul nu ar trebui să dureze, așa că dădu să-l întrebe pe birjar, însă trăsura opri, ordonându-i-se să coboare. Asta și făcu, iar aerul rece îl înprospătă din nou. Lumina sfeșnicului agățat de trăsură cădea asupra unei porți ce parcă își săpa singură groapa în pământ.

– De ce ne-am oprit aici? întrebă umbra de lângă trăsură.

– Până aici a fost, domnule, zise tăios birjarul. Oamenii lui Dumnezeu nu calcă pe pământul ăstora.

Întinse mâna, însă palma îi rămase goală. Clătină din cap, mormăi printre dinți: *Haimana...* și întoarse caii să plece.

Paul nu rămase singur. O flacăra slabă se ivi de după poartă. Negrăbită, se apropia.

– Tu ești ăla? se răsti la el dintr-odată o voce de femeie.

Paul se prezentă cu numele neadevărat, însă, indiferentă, femeia îi deschise poarta cu un scârțâit ce putea trezi și morții.

– Intră odată, nu mai sta ca un tăntălău.

Confuz, trecu de poartă, unde i se înfățișă o bătrână un pic cam cocoșată, într-o rochie neagră. În lumina lămpii i se vedeau ridurile și câteva fire albe de păr ce i se ițeau de sub basmaua contopită cu bezna. Urmând-o la pas spre conac, îi observă mâinile: deși tremurătoare, bătrâna ținea lampa cu o forță neașteptată.

– M-a trimes sî te aduc, zise ea apăsător. Bun flăcău, Teodor, da' bun rău băiatu' ista. Toată după-amiaza a stat afară săracu'. S-a jeluitor, da, s-a tot

tânguit azi. Nu l-am văzut așa. Nu, di mult nu l-am văzut așa. Tulbure o fost el azi. Da, tulbure rău o stat toată ziua.

Bătrâna continuă să murmure pentru sine, iar Paul se pregătea să o întrerupă, însă foșnetul și şușotelile din tufișuri îl opriră. *Ce-o fi asta?* se întrebă mai mult pe sine, nedumerit.

– Ce sî fie, măi? se interesă bătrâna, iritată.

Paul răspunse cu un simplu *nimic*, apoi, în tăcere, continuă pe drumul de care se tot împiedica. Bătrâna tuși de două-trei ori, însă nu se opri pentru răgaz. Ajuns la ușa de mahon a conacului, dezvăluită de către două candelă cu lumânări, trecu pragul înfrigurat. Bezna îl îmbrățișă, precum și un frig mai aprig. Călăuza închise ușa și îl conduse, după spusele ei, în camera de zi, unde căldura îl lovi ca o pană peste față.

Pe un fotoliu în fața șemineului, un bărbat ședea îngândurat. Nu-l observă pe noul venit, însă bătrâna trânti lampa pe masa dintre fotolii, anunțându-i prezența. Un chip tânăr se ridică, arătându-și cearcănele de sub ochii ce-i accentuau frumusețea. Cu o voce blândă, își salută oaspetele și-l rugă să ia loc. Copleșit de oboseală, Paul lăsă paltonul, valiza și pălăria lângă fotoliu și se așeză. Nerăbdător, își întinse mâinile spre flăcările domoale. *De ce se uită așa la mine?* se miră el, cu teama de-a schimba priviri cu gazda sa.

Stăpânul îl lăsă să respire ușurat pentru o clipă, căutând-o cu ochii pe bătrână. O prinse scoțând două pături din dulap și aproape cu frică îi ceru să aducă ceaiul. Îmbufnată, luă lampa și dispăru în holul

întunecat, iar stăpânul îi șopti, ca pe un secret bine păstrat:

– Ea este Medeea.

După o liniște scurtă, începu să povestească despre mașina stricată, cea care îl împiedicase din a-și îndeplini promisiunea făcută în scrisoarea sa. Se scuză până auzi din gura oaspetelui său cuvinte de iertare. Acesta își alină vina, aruncând-o pe umerii mecanicului ce refuza cu tărie să vină la conac. Dorind să-l atragă de partea sa, Paul stăruie asupra faptului că nu-i purta pică, adăugând și cât de norocos a fost cu birjarul din oraș. Se mândri cu talentul său de a minți când îl văzu pe stăpân zâmbind ușurat.

În timp ce-i asculta povestea despre mașina rămasă moștenire de la părinții săi decedați, nu putea să nu se desfete cu frumusețea lui: cu părul său brunet și cârlionțat, cu ochii săi albaștri și trăsăturile fine ale feței. Cicatricea de pe obrazul drept îi adăuga un plus de masculinitate, precum și maxilarul pronunțat.

O trântitură pe masă îl trezi. Medeea lăsă între ei tava de lemn masiv, de unde ambii își luară cănila cu ceai. Gustul intens de lămâie și dulceața mierii îi înțepară limba ca un ac de albină. Mai luă o gură de ceai, când deodată se simți privit. Nu de către Teodor, căci acesta își mutase atenția către flăcările ce pâlpâiau în șemineu. Ochii pătrunzători îi simți pe spatele său. Întoarse capul spre ușa larg deschisă, însă doar bezna o văzu, precum și ochii Medeei, care, așezată în spatele lui, stătea rece ca o statuie.

Bău ceaiul și urcă până la al doilea etaj. Acolo,

condus pe holurile labirintice, ajunse într-o cameră luminată doar de focul șemineului. Patul masiv era așezat pe un covor roșu, iar masa de birou lângă singurul geam din cameră. În dreapta ușii un dulap se întindea cât peretele, iar lângă pat ochi o măsuță de noapte. Atârnat de tavan era un bec, observație pe care o împărtăși cu tânăra sa călăuză. Cu un oftat deznădăjduit, acesta îi explică faptul că electricianul refuza și el să treacă pragul conacului ca să repare tabloul electric mai mult de cinci ani. Îi întinse apoi o floare, pe care o numi amarant, oferindu-i instrucțiuni detaliate. Mereu, dar mereu, trebuia să păstreze floarea la el, iar la noapte să o așeze lângă pernă. Insistent, adăugase că, sub nicio formă, nu trebuia îndepărtată cât timp era în conac sau pe pământul moșiei. Luă floarea, cerând mai multe explicații, însă stăpânul se scuză pe motiv de oboseală. Se retrase cu promisiunea că dis-de-diminează urma să-i răspundă la întrebările care îl frământau, în timp ce-i va prezenta conacul și împrejurimile. Căzut pe gânduri, se întinse în pat, învelit cu plapuma ce mirosea a praf. Se uita la tavanul fisurat și pânzele de păianjen, iar gândul despre locul unde se pricopsise îl mai ținu, după cum zicea ceasul de la mână, încă două ore. Cu ochii încă deschiși, scoase jurnalul din valiză.

Luni, 14 Aprilie 1930

Am avut dreptate. Ce-i cu oamenii ăștia? Baba îmi ridică părul în cap, iar celălalt îmi dă fiori reci pe șira spinării. Unde naiba am ajuns? Cum dracu' o să rezist aici? Mai bine într-un sanatoriu de nebuni decât în hăul ăsta uitat de lume. Am

crezut că scap măcar de mirosuri, dar nu. Pute a mucegai, umezeală și praf. E mai cald afară decât în mormântul ăsta de casă. Mi se întoarce stomacul pe dos. Sunt aici de o oră și deja simt cum mă usucă singurătatea. Aici trebuie să stau cine știe cât. De mâine va trebui să mint. Știu prea bine asta. Nu poate afla că Toma Naghin este tatăl meu. Țsta nu trebuie să știe despre adevărata mea intenție pentru care i-am trecut pragul. Săracul tata, el chiar venise printre nebuni, ca să învețe, pe când eu trebuie să mă prefac. Cel puțin ăsta știe că sunt student la medicină, măcar ceva adevărat să păstrez despre mine.

Sigur pe el, aruncă jurnalul în valiză, închise ochii și, fără să-și dea seama, căzu într-un somn liniștit.

Toți dormeau adânc în paturile lor calde, însă în întuneric ceva veghea. În mijlocul nopții, ușa de la camera lui Paul se deschise. Scârțâitul prelung nu-l trezi, însă vântul de pe hol stinse jăromaticul din șemineu. Prin bezna ce învăluia încăperea, o siluetă se apropia de pat. Tiptil, ajunsese lângă Paul și se aplecă deasupra lui, dându-i la o parte șuvița de păr de pe ochi cu degetele subțiri și pale. Netezi amarantul de lângă pernă, apoi îi examină atent trăsăturile feței. Îi mângâie obrazii roșiatici, îi atinse cu grijă sprâncenele, ochii închiși, nasul și buzele cărnoase.

– Ce frumos ești, spuse un glas stins.

Ușor, trecu la gât. Îl pipăi tot, până la clavicule, unde observă un colier rotund de cupru ce avea pe față bătut un vultur, iar pe spate trei soldați. Jucându-se cu acesta printre degetele slabe, îl smulse cu

putere, trezindu-l pe adormit. Nici ochii nu-i deschise bine, că ființa, luată prin surprindere, îl lovi cu o putere ce-l făcu să-și piardă conștiința, iar apoi dispăru rapid în noapte.

Cu un junghi ce se întindea de la tâmple până la ceafă, se trezi. Dezmeticit un pic, își aminti coșmarul: fantoma ce-i dăduse un pumn care-l lăsase lat. Își duse involuntar mâna la tâmpla stângă, care la atingere duru, iar un țuiit gălăgios îi asaltă urechile. Nu știa ce să creadă, așa că se schimbă de haine, luă micul dejun lăsat pe birou – ceaiul prea dulce de lămâie, ouăle prăjite și pâinea cu unt –, puse amarantul în buzunar și porni să-l caute pe stăpân.

Tresări la cele două lovituri puternice în ușă. O deschise, iar Teodor îi apăru în lumina zilei – chiar era mai arătos. Pielea îi lucea, la fel și ochii, iar părul nepieptănat îi accentua bucelele. Conacul se arăta și el, viu. Holurile înguste, luminate de ferestrele ogivale, se unduiau la nesfârșit, iar de-o parte și de alta erau străbătute de uși. Ajunse la scările imperiale. Puțin amețit, se ținu de balustradă, fermecat de podeaua de la intrare, ce se bălăcea în culorile vitraliului vechi, aflat deasupra ușii. Coborî și ieși afară, unde rămase fără glas. Cerul însořit nu putea combate sobrietatea pământului. Copacii, adânc înrădăcinați, erau de un gri veștejit, iar singurele frunze rămase pe crengi erau pe jumătate roase. Pământul, de aceeași culoare, crăpat și bolnăvicios, mai avea petice de iarbă pe care Medeea le uda cu spor.

– I-am zis să se oprească, explică mâhnit Teodor. Nimic nu mai poate fi salvat pe acest pământ.